

Anatomia humana

I ARA LA MALA NOTÍCIA VACUNAL

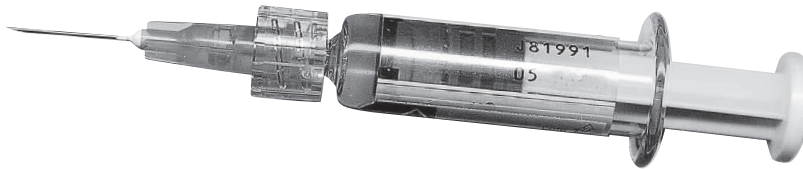
Jorge Bello

Donava el 5 de febrer una bona notícia vacunal: la vacuna contra les infeccions greus causades pel pneumococ serà gratis, en 2016, per a cada bebè d'Espanya, fins l'any d'edat. És notícia oficial: és un comunicat del Ministeri de Sanitat.

Això és el que van dir-nos amb la boca ben oberta, al gener. Ara, però, amb la boca petita es comenta que això de la vacuna gratis en 2016 és cert, sí senyor, però serà més aviat per al desembre de 2016. Si la notícia feia llavors una oloreta sospitosa, pròpia dels temps preelectorals, els comentararis que ara circulen semblen confirmar aquesta oloreta, perquè qui ara promet vacuna no serà pas al càrrec quan hagi de complir la paraula donada.

No és la primera vegada que l'autoritat vol jugar amb les vacunes, i en conseqüència amb la salut de la població infantil.

Us recordava en l'esmentat article del passat dijous 5 de febrer que Esperanza Aguirre, a Madrid, va fer en 2006 que la vacuna contra el pneumococ fos gratis, fins i tot per als bebès de més d'un any, però en 2012 li va treure la condició de

Es ben trist de veure que la història es repeteix amb el mateix tema de les vacunes, i amb persones de la mateixa família

gratis, i des de llavors s'ha de pagar. Tal vegada per haver dit ara sí, ara no, l'esperança hi torna.

La memòria permet de saber qui és qui i qui va fer què. Fem més memòria, ara en relació a la vacuna contra la paràlisi infantil, és a dir, la poliomièlitis o simplement la pòlio. Aquesta malaltia va fer-li molt de mal a la població espanyola, fins i tot quan ja hi havia vacuna, però l'autoritat no va voler vacunar tothom.

Més de 14.000 persones van agafar la pòlio en Espanya entre 1956 i 1963. Unes 2.000 van morir a conseqüència de la malaltia, i la resta va quedar amb seqüeles paralítiques per a tota la vida.

Aquelles morts i els milers d'afectats que van quedar amb seqüeles s'haurien pogut evitar fàcilment perquè ja hi havia la vacuna contra la pòlio, però les autoritats de la dictadura franquista no van iniciar cap campanya massiva i gratuïta de vacunació fins al 1963.

❖ RES DE VACUNAR TOTHOM, però els més pròxims al règim i les persones que la podien pagar sí que accedien a la vacuna i es protegien contra la pòlio (mentrestant, a Portugal, on també vivien sota una dictadura, la d'António d'Oliveira Salazar, sí que feien vacunes per a tothom).

La vacunació que va començar en 1963 aconseguia de disminuir molt el nombre de casos de pòlio, però a causa de la negligència de l'autoritat i de les retallades als pressupostos per salut, la pòlio no seria del tot controlada a Espanya fins el 1988, segons ens recorden els periodistes Montse Armengou i Ricard Belis.

La primera vacuna contra la pòlio és del 1950, i la van rebre més de set milions de fiets, sobre tot a Polònia i en Àfrica. La segona, que millorava la protecció antipòlio de l'anterior, va ser desenvolupada per l'equip de Jonas Salk, que la va fer pública en 1955. Aquesta vacuna Salk és injectable, i ofereix una protecció del 99 per cent.

La tercera vacuna contra la pòlio és coneguda com a Sabin oral perquè la va desenvolupar l'equip d'Albert Sabin i perquè s'administra

per via oral. És tan efectiva com l'anterior. La Sabin oral es va convertir ràpidament en la millor opció per al control de la pòlio, i des de 1962 la reben milions de fiets d'arreu del món.

Des de no fa gaire, i segons es fa en d'altres països europeus, la vacuna antipòlio que s'administra en Espanya és la injectable perquè, entre d'altres motius, amb una única punxada es poden administrar diverses vacunes alhora (tètanus, tos ferina, diftèria, hepatïta).

Aquells que van quedar amb seqüeles per causa d'aquelles negligències franquistes de política sanitària en matèria de medicina preventiva, encara lluiten per aconseguir que l'autoritat sanitària els reconegui formalment, i a tots els efectes, la situació en què es troben, perquè en són víctimes.

Però, és clar, ara es renten les mans perquè ja no hi ha ningú d'aquells que van dir ara no, ara sí.

bello.cat/jordibell@gmail.com

Es racó d'en Cambreta

CRÒNICA D'ONSEVULLA

Gustau Juan Benejam

Quan falten menys de ... mesos per a les eleccions generals, els conservadors tenen grans problemes per transformar en vots la consolidació de l'economia ... Sobre el paper les dades macroeconòmiques haurien de jugar a favor seu ... El Producte Interior Brut (PIB) va augmentar l'any passat ... l'atur s'ha reduït ... Però la immensa majoria, incloent-hi les classes mitjanes, no s'ha beneficiat de la recuperació i aquest és un dels seus principals problemes a les urnes ... Molts pobres estan treballant, ... En el passat no es podia realment ser pobre si es tenia un salari fix. Es podien tenir escassos ingressos, però no viure en la pobresa. Això ja no és així ... Els ciutadans s'inquieten pel deteriorament dels serveis al pacient (de la sanitat pública) i per l'avanç encobert de la privatització ...

Aquesta podria ésser una crònica d'on-sevulla, de qualsevol banda, de qualsevol país, fins i tot d'aquí, amb ben qualque matisació, és clar. Però no, açò és una crònica signada a Londres per la periodista Begonia Arce, al diari «El Periódico», intitulada «La desigualtat britànica»,

sobre la realitat de l'economia anglesa, a l'ombra de la totpoderosa City.

Les similituds amb la realitat d'aquí són moltes, des del problema general de la millora de les xifres macroeconòmiques que no arriben a la societat, passant per l'augment exagerat de les desigualtats socials -tòpic però real: els rics són cada vegada més rics i la gran massa de població cada vegada més pobre-, fins a molts de detalls concrets, com l'empitjorament dels serveis bàsics -la sanitat o l'habitatge- en nom de l'eficàcia de la gestió i la reducció i racionalització de la despesa pública per tal de retallar el dèficit públic, que els actuals governants han ajudat i ajuden a créixer. També la in-

Però la immensa majoria, incloent-hi les classes mitjanes, no s'ha beneficiat de la recuperació i aquest és un dels seus principals problemes a les urnes ...

ficàcia o la poca determinació dels governs actuals -d'aquí i d'arreu de la UE- en la lluita contra l'evasió fiscal, legal o il·legal, problema gravíssim del qual tothom se n'omple la boca però que, a efectes pràctic, no sembla que es faci massa cosa.

Hi ha, però, ben qualque una diferèn-

cia. Sobretot una cultura cívica diferent, tant a nivell de classe política i empresarial com de ciutadans en general: la vella *picaresca* de la literatura castellana, tan arrelada a les terres ibèriques i a tota la Mediterrània, front a la cultura germànica, de la qual els anglosaxons en són part, encara que amb peculiaritats pròpies.

També en allò que fa a la divisió i independència real de poders -legislatiu, executiu i judicial- i la igualtat de tothom davant la llei, que aquí molts de ciutadans no acabem de percebre prou; o en el tema mateix de les llibertats i la tolerància en la diversitat de pensament i opinió.

Així, tot i la propaganda oficial, sembla realment que no esteim massa convençuts que la crisi és cosa del passat, com va pregonar arreu el Govern; segons un diari econòmic, el 79 per cent dels directius d'empreses i entitats financeres d'Espanya no ho creu.

Diumenge, d'aquí a tres dies, hi ha les eleccions a Andalusia. La participació i els resultats donaran una primera senya de l'estat d'ànim, com a mínim d'una part, de la ciutadania de l'Estat; i a les acaballes de la campanya electoral les llengües dels polítics van molt falagueres, pocs arguments donen, però les desqualificacions i les bravejades insubstancials arriben a fer mal a les orelles: «excepte el PP, tot són avals al continuisme», -a Andalusia, evidentment- entimava l'altre dia el president Rajoy; i a la resta d'Espanya?